

ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷକ ମାହାନଗର

ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ: ସଭିଏଁ ପଢ଼ନ୍ତୁ, ସଭିଏଁ ବଢ଼ନ୍ତୁ!

୧୯୮୭ ନଭେମ୍ବର ୨୦ ତାରିଖରେ ଜାତିସଂଘର ସାଧାରଣ ବୈଠକରେ ଶିଶୁଙ୍କର ୪ଟି ଅଧିକାର ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ବିଶଦ ଭାବରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାର ପ୍ରଥମ ଧାରାରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ୧୮ବର୍ଷରୁ କମ ବୟସ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ ଅଧିକାରରେ ରହିଛି : (୧) ବ୍ୟବସାୟ ଅଧିକାର, (୨) ସୁରକ୍ଷା ବା ନିରାପତ୍ତ ଅଧିକାର (୩) ସୁଶିକ୍ଷା ଅଧିକାର, (୪) ନିଜର ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିବାର ଅଧିକାର । ଏହା ଫଳରେ ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ ସମସ୍ତ ଶୋଷଣ, ଯନ୍ତ୍ରଣା, ଭୟାନା, ଚା'ପ୍ରତି ଅସଦ୍‌ବ୍ୟବହାର ଇତ୍ୟାଦିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇପାରିବ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଏକ ନିଶ୍ଚିତ ଓ ନିଶ୍ଚିତ ନିରାପତ୍ତା ଜୀବନଯାପନ ସହିତ ସୁସ୍ଥ ଏବଂ ସକଳ ଜୀବନ ସହିତ ସୁଶିକ୍ଷା ପାଇପାରିବ ।

ଶିଶୁର ଏହି ଅଧିକାରକୁ ଆହୁରି ସୁଗମ, ସୁଲଭ ଓ ପିନ୍ଧିକ ପାଇଁ ଆମ ସରକାର ୨୦୧୦ ମସିହା ଏପ୍ରିଲ ୧୦ରୁ ୨୦୧୪ ବର୍ଷ ଯାଏଁ ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଶିକ୍ଷାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଛନ୍ତି । ଫଳରେ ସେମାନେ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଯିବେ । ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ ପ୍ରଥମେ ମୁକ୍ତି ପାଇବେ । ଏଥିପାଇଁ ସର୍ବଶିକ୍ଷା ଅଭିଯାନ ଆମ ଦୂଆର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । 'ସଭିଏଁ ପଢ଼ନ୍ତୁ, ସଭିଏଁ ବଢ଼ନ୍ତୁ' ହେଉଛି ସର୍ବଶିକ୍ଷା ଅଭିଯାନର ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏହାରମାନେ ଏହି ଯେ ୬-୧୪ବର୍ଷ ଶିଶୁମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଯିବେ; ସେଠି ମାଗଣାରେ ୧୪ବର୍ଷ ଯାଏଁ ପଢ଼ିବେ ଏବଂ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟକର ପରିବେଶର ନିରୋଧଭାବେ ବଢ଼ିବେ । ଅର୍ଥାତ୍ ପୂର୍ବପରି ଏମାନେ ଶିଶୁଶ୍ରମିକ ଭାବେ ଖଟିବେ

ନାହିଁ । ମୋଟ ଉପରେ ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ ପ୍ରଥା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଚ୍ଛେଦହେବ । ଉତ୍ତମ ନାଗରିକ ଭାବେ ନିଜକୁ ଗର୍ବିତାକୁ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଶିକ୍ଷିତ କରାଇବାକୁ ହେବ । ଏମାନଙ୍କୁ ୬-୧୪ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଶୁଣ ବା ଅର୍ଥନୈତିକ ସମସ୍ୟା ସହିତ ଜଡ଼ିତ ରଖାଯିବ ନାହିଁ ।

ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ଶୁଣ ମୁକ୍ତ ରଖିବାପାଇଁ ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ ଆଇନ ରହିଛି । ୧୯୮୭ ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ ଆଇନ ଅନୁସାରେ ୧୩ଟି ବିପଜ୍ଜନକ ସଂସ୍ଥା ଓ ୫୭ଟି ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂସ୍ଥାରେ ୧୪ବର୍ଷରୁ କମ ବୟସର ପିଲାଙ୍କୁ ନିୟୁକ୍ତି ନିଷେଧ କରାଯାଇଛି । ଏମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଅଛି ଅତୀ ମୋବାଇଲ ଓପାକସପ୍, ଗ୍ୟାରେଜ, ଫାଉଣ୍ଡି, ବିଶୋଭକ ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତି, ତନ୍ତଶିଳ୍ପ, ଖଣି ଖାନା, ପୁଷିକ ବା ଫାଇବର କାରଖାନା ଇତ୍ୟାଦି । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଭିତରେ ଅଛି ବିଡ଼ି ବା ଅଗରବତା ତିଆରି, ଗାଳିତା ବୁଣିବା, ମଣି କାଟିବା,

ପଲିସି, ତାଳା ତିଆରି, ରୁଡ଼ି ପ୍ରସ୍ତୁତି ଓ ଜରି ତିଆରି ଇତ୍ୟାଦି ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଶିକ୍ଷାଯୋଜନାରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ସର୍ବଶିକ୍ଷା ଅଭିଯାନ ଶିଶୁମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷରତା ହାର ବୃଦ୍ଧି କରିବାରେ ସହାୟକ ହେଉଛି । ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକଙ୍କ ହାର ହ୍ରାସ କରିବାରେ ବିଦ୍ୟାଳୟ ମାନଙ୍କରେ ମାଗଣା ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ବ୍ୟବସ୍ଥା, ମାଗଣା ଶିକ୍ଷା ଓ ପୋଷାକ ତଥା ସାଲକେଲ ଇତ୍ୟାଦି ସହାୟତା ବେଶ ଉନ୍ନତ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ ଶିକ୍ଷା ବିନିମୟରେ ଶୁଣ କରି ଅର୍ଥ ଉପାଜନ କରୁଛି, ସେତ ଅଣ କୁଶଳୀ ହୋଇ ରହୁଛି, ଅପରକୁ ବିପଜ୍ଜନକ ଓ ବିପଦପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୋଜନ ହେଉ ବେଳେବେଳେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରେ ପଡ଼ୁଛି ଅଥବା ଦୁର୍ଘଟଣା କାରଣରୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ପଲ୍ଲୁ ଅଥବା ବିକଳାଙ୍ଗ ସାଜି ବୋକା ହୋଇ ଭିକାରୀ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛି । ଏଥିରୁ ନିବୃତ୍ତି ରଖି ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ଉନ୍ନତ ଗର୍ଭିତାରେ ଏବେକାର ସରକାର ଶିକ୍ଷା, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ନିରାପତ୍ତା ଏବଂ ପୁଷିକାଧାର ଆଜି ସୁଦ୍ଧା ଓ ସୁଯୋଗମାନ ଯୋଗାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ।

ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ ପ୍ରଥା ଉଚ୍ଛେଦପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥାମାନ ଏବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ଶିକ୍ଷା, ଖାଇପେଣ୍ଡ, ପ୍ରୋସାଧନ, ପ୍ରେରଣା, ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ଧର୍ମାତ୍ମକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ହାତକୁ

ନିଆଯାଇଛି । ଜାତୀୟ ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ ପ୍ରକଳ୍ପ ଅନୁଯାୟୀ ନିଯୋଜିତ ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କ କର୍ମସଂସ୍ଥାନରୁ ଫେରାଇଆଣି ସର୍ବଶିକ୍ଷା ଅଭିଯାନ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି । ସେମାନଙ୍କ ଶାରୀରିକ ଯଥାର୍ଥ ବୃଦ୍ଧି ସାଧନ ପାଇଁ ପୁଷିକର ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ନେଇ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଦ୍ୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏହାସତ୍ତ୍ୱେ ଯଦି କୌଣସି ଶିଶୁ ନିଯୋଜନ ଥାଆନ୍ତି ସେଠି ପିତାମାତାଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବାକୁ ପଦକ୍ଷେପ ନିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଶିଶୁଶ୍ରମିକ ନିଯୋଜନ କାରୀଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଦଣ୍ଡବିଧାନ କରାଯାଇଛି । ସର୍ବଶିକ୍ଷା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଅନୁଯାୟୀ ଅଧିକା ୬-୧୪ବର୍ଷ ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଆଣି

ଶିକ୍ଷାଦେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ନିତ କରାଯାଇଛି । ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ଭାରତରେ ଓଡ଼ିଶାରେ ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ ସଂଖ୍ୟା ସର୍ବାଧିକ । ୨୦୦୩ର ଏକ ସର୍ବେକ୍ଷଣରୁ ଜଣାପଡ଼ିଛି ଯେ ସେତେବେଳେ ଗଞ୍ଜାମରେ ଏହାଥିଲା ୬୫,୮୭୮ କେବଳ । ତା'ତଳକୁ ଥିଲା ମୟୂରଭଞ୍ଜ ୬୦,୪୨୪ ଶିଶୁଶ୍ରମିକ । ଏହି କ୍ରମରେ ଏବେବି ସୁନ୍ଦରଗଡ଼, କଟକ, ସମ୍ବଲପୁର, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା, ଭଦ୍ରକ, ଅନୁଗୁଳ... ଇତ୍ୟାଦି ଅଛନ୍ତି ।

ଓଡ଼ିଶାରେ ଗ୍ରାମାଞ୍ଚଳରେ ଅଧିକାଂଶ ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ ଚାଷ କାର୍ଯ୍ୟ, ଘରୋଇ ସେବା, ଜଙ୍ଗଲକାଟ ହୁଏତ ସଂଗ୍ରହ କରୁଥିବା ବେଳେ ସହରମାନଙ୍କରେ ହୋଟେଲ, ଗ୍ୟାରେଜ, କୋଚା ପଲିସି, ଦରଜୀ ଦୋକାନ, କାଟ ଗୋଦାମ, ମାଛ ଗୋଦାମ, ତେଜରାତି

ଦୋକାନ ଏବଂ ଘରୋଇ ସେବାରେ ନିଯୋଜିତ ଅଛନ୍ତି । ଏତଦ୍‌ଭିନ୍ନ ବିଡ଼ି ତିଆରି, ଅଗରବତା ପ୍ରସ୍ତୁତି, କୋଇଲା ଓ ଲୁହାପଥର ସଂଗ୍ରହ, କବାଡ଼ି କିନିଷ ସଂଗ୍ରହ ଇତ୍ୟାଦିରେ ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ ନିଯୋଜନ କରାଯାଇଛି । ଏହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ବା ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ଶିଶୁଶ୍ରମିକ ଓ ଶୋଷଣ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଟେ । ଏପ୍ରକାର ଶୋଷଣ ପାଇଁ ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ପୂର୍ଣ୍ଣପତି ଏବଂ ମୁନାଫାଖୋର ଗୋଷ୍ଠୀବାଦୀ । ଏଥିପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ 'କ୍ୟାମ୍ପେନ୍-ଏଗନେଷ୍ଟ ବାଲକର୍ଡ଼ କେବର' ତରଫରୁ ସଂଗ୍ରାମ ଜାରିରହିଛି । ସେହିପରି ବାଳିକା ଶୁଣ ନିଷେଦକୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆଇନ ଅଛି ।

ଶିଶୁଶ୍ରମିକ ପ୍ରଥା ଲୋପପାଇଁ ଖାଲି ଆଇନ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଏଥିପାଇଁ ସଚେତନତା ସୃଷ୍ଟିଦରକାର ଏବଂ ସର୍ବଶିକ୍ଷା ଅଭିଯାନର ବାସ୍ତବ ରୂପରେଖ ପାଇଁ ଆନ୍ତରିକ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଦରକାର । ଏ ଦାୟିତ୍ୱ ମୋର, ଆପଣଙ୍କର ଏବଂ ସଭିକର ।

ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଶିଶୁଙ୍କୁ ଏ ଜାତିର ଭବିଷ୍ୟତ ଏବଂ କର୍ଷଧାର । ତାକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଗଢ଼ି ତୋଳିବା ଦାୟିତ୍ୱ ଆମର ।

ଅଳିଆଗଦାରେ ତରକାରୀ ଆଇନ

କୌଣସି ଭୋକିରେ ଅଥବା ହୋଟେଲ, ରେଷ୍ଟୁରାଣ୍ଟ, କ୍ୟାଫିନ, କ୍ଲବ ଆଦିରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଦୁଇ ପ୍ରକାରରୁ ଅଧିକ ତରକାରୀ ପରସା ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ଓଡ଼ିଶା ସରକାରଙ୍କ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆଇନଗତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହାକୁ ସରକାରୀକରଣ ବି ମାନ୍ୟନାହିଁ । ସରକାର ତଳାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଗଣଙ୍କ ଓ ଉଚ୍ଚ ପଦାଧିକାରୀମାନେ ନିଜ ନିଜର ପତିଆରା ପାଇଁ ସୁଲଭିତାରେ ୨୦ ପ୍ରକାରରୁ ଅଧିକ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ପରିବେଷଣ କରାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ରୋକାଞ୍ଚନ ନଥିବାରୁ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ଏହି ଆଇନଗତ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ସାମାନ୍ୟ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ୁନାହିଁ । ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ସାମଗ୍ରୀ ଆଇନ ଆଧାରରେ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କ କୃଷି ମନ୍ତ୍ରାଳୟ ୧୯୭୨ ମସିହାରେ ଏପରି ଏକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଣୟନ କରିଥିଲେ । ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ୧୯୭୩ ମସିହାରେ 'ଓଡ଼ିଶା ଫୁଡ଼ ରେଷ୍ଟ୍ରିକସନ ଅନ୍-ସର୍ଭିସ ଅଫ୍ ମିଲ୍ ବାଲ କ୍ୟାଟରିଙ୍ଗ୍ ଏଣ୍ଡ୍‌କ୍ୱିଟ୍‌ମେଣ୍ଟ ଅର୍ଡ଼ର' ଗେଜେଟ୍ ବିଜ୍ଞପ୍ତିରେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । ଏହି ଆଇନଗତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ କୌଣସି ଅଧିକାରୀ କିମ୍ବା ଜନସେବକର ଓ ତତୁକ୍ତ ପାହ୍ୟାର କୌଣସି ପୋଲିସ୍ ଅଧିକାରୀ ଦୁଇରୁ ଅଧିକ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ପରସା ଯାଉଥିବା ଭୋକି କ୍ଲବ, ହୋଟେଲ, କ୍ୟାଟରିଙ୍ଗ୍ ସଂସ୍ଥା ଆଦି ଉପରେ ତତ୍ତ୍ୱାବଳି କରି ରଖା ହୋଇଥିବା ସାମଗ୍ରୀ ଓ ରନ୍ଧନପାତ୍ର ଆଦିକୁ କବଚ କରିବା ସହିତ ବ୍ୟବସ୍ଥାର ଉନ୍ନତ କରିବାକୁ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଜେରା କରିପାରିବେ । କ୍ରିମିନାଲ ପ୍ରୋସିଡିଂରେ କୋଡ୍‌ରେ ଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ ଖୁଲାଫତାକାରୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ହୋଇପାରେ ବୋଲି ଆଇନଗତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି । କେବଳ ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଣକାରୀ ସଂସ୍ଥା ନୁହନ୍ତି, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଦୁଇରୁ ଅଧିକ ତରକାରୀ ଖାଇବାକୁ ନେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରମୁଖ ଖାଦ୍ୟ ହିସାବରେ ଭାତ, ଡାଲି, ଚପାତି, ପରଟା, ପୁରି, ଲୁଚି ଆଦି ସହିତ

'ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳେ ଦେହ ବହି...'

ଏହି ଅନିତ୍ୟ ସଂସାରରେ ଜନ୍ମ ନେଲେ ଯିବାକୁ ହିଁ ହୁଏ ଦିନେ । ବାସ୍ତବରେ ଯିବାଟା ହିଁ ସତ୍ୟ । ଯାହା ପ୍ରମାଣ କରେ ପୃଥିବୀରେ ଅଧିକାଂଶ ମାତ୍ର ଯେଉଁମାନେ ପରମପୁରୁଷ ଭବନକୁ କୁପାରିଛନ୍ତି ଓ ସେବକ ସେମାନେ ଆପଣାଗତ ସୂଚିତ ପଦକ୍ଷେପ ଛାଡ଼ି ଯାଇଥାନ୍ତି ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟର ଜନମାନସ ପାଇଁ ସତ୍ୟ, ନ୍ୟାୟ ଓ ଚ୍ୟାଗର କ୍ଷୁଧାଭରଣ ଅଧିକ ପରାକ୍ଷା କରୁଥିବା, ଜୀବନ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ

କଷ୍ଟନା ବୁଝା । ନାରୀ ବିନା ପୁରୁଷ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରେନା । ନର, ନାରୀ ଏକ ରଥର ଦୁଇ ଚକ । ଏକ ଶରୀରର ଦୁଇପାଦ । ଏକ ମୁଖର ଦୁଇ ଚେତୁ । ଜଣକ ବିନା ଅନ୍ୟଟି ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ । ତେଣୁ ନାରୀକୁ ପୁରୁଷର ଅଧିକାରୀ କୁହାଯାଏ । ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତି ଓ ଧର୍ମରେ ନାରୀକୁ ଆବହମନ କାଳରୁ ପୁରୁଷର ଏକ ଓ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଅଙ୍ଗରୂପେ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଛି । ପତ୍ନୀ ବିନା ପତିର କୌଣସି ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟ, ଯଜ୍ଞାଦି କର୍ମ

ବେଦନାବିକ୍ ହୋଇ ପରପାଇଁ ସୁଖର ହସ ବାଣ୍ଟୁଥିବା ଜଣେ ସେହିପରି ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ ଏହି ପରୋପକାରୀ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସମାଜ ସେବିକା ସୂଚକୀ ରୁକ୍ମିଣୀ ଦେବୀ । ତାଙ୍କ ଜୀବନଟା ଥିଲା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ । ଏକ ବଡ଼ ଯୌଥ ପରିବାରରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ବାହ କରି ଗରିବ, ଅନାଥ, ଅସହାୟ ଝିଅ ଓ ମହିଳା ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଶେଷ ନିଷ୍ପତ୍ତି ହିଁ କାନ୍ଦୁଥିଲା । ସେ ଥିଲେ ମୋ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସମାଜ ସେବାର ଉତ୍ସ ରୁକ୍ମିଣୀ ମାଆ । ପିଲାବେଳରୁ ସୂଚିତ ମନେପଡ଼ିଲେ ବେଳେ ଭାବେ ମହାପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପ୍ରୋକ୍ଷାଣ ଯାହା ଥିଲା ସବୁବେଳେ ପ୍ରେରଣା, ସମାଜ ଉନ୍ନତି ହିଁ ବଡ଼ ଉତ୍ସ । ନିଜ ଜୀବନରେ ସେ କେବେ ନିଜର ସମାଜ ସେବାକୁ ପ୍ରସାର ପ୍ରସାର ଚାହୁଁ ନଥିଲେ ଏବଂ ସଂଯୋଗ ବଶତଃ ମହାପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ହାତରେ ଥିଲେ ମୋ ଜୀବନ ସାଥୁ ଉଦୟ କୁମାର ଦାସଙ୍କ ସହିତ । ଯିଏ କି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସମାଜ ସେବା ପାଇଁ ବଡ଼ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାରୀମାନଙ୍କୁ ସପ୍ତ ସଦଗୁଣର ଅଧିକାରଣିଣୀ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ସତ୍ୟ, ପ୍ରେମ, ଧର୍ମ, ଶାନ୍ତି, ସହନ, ସମ୍ପର୍କ ଓ ସ୍ୱାଧିନତା । ସେ ଘରର ସ୍ତ୍ରୀ, ସେ କି ଘରର ସୁନାମର ଆଧାର । ସେହିପରି ରାଜ୍ୟ ଦେଶ, ଏପରିକି ବିଶ୍ୱର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ରକ୍ଷାରେ ନାରୀମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ରହିଛି । ଘର ଭିତରେ ନାରୀକୁ ଗୃହଲକ୍ଷ୍ମୀର ଭବ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦିଆଯାଇଛି । ପତି ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବା ବେଳେ ପତ୍ନୀ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାଙ୍କ ଦୁଃଖରେ ଭାଗୀ ହୁଏ ଏବଂ ପତି ତଥା ପରିବାରର କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ସର୍ବକ୍ଷେତ୍ର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସେ କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତା ଭୋଗିବାକୁ ଏପରିକି ନିଜର ଜୀବନ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥାଏ । ଘରଣୀ ହିଁ ଘରର ସୁନାମ ପଛରେ ଥାଏ । ନାରୀ ତ୍ୟାଗସ୍ୱରୂପିଣୀ ଅଟେ । ପୁରୁଷ ତ୍ୟାଗ କରୁଥିଲେ ବି ସେଥିରେ ସ୍ୱାର୍ଥଭାବନା ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ନାରୀର ତ୍ୟାଗ ପୁରାପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର । ସେଥିପାଇଁ ଆମେ ଆମର ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗର୍ବ କରିବା ଉଚିତ ।

ବ୍ରହ୍ମବିବିକର୍ତ୍ତ ପୁରାଣରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି- 'ଜଗତ ମାତା ତ ପ୍ରକୃତିଃ ପୁରୁଷଃ ଜଗତ ପିତା । ଗରିତ୍ୟା କରତାଂ ମାତା, ମାତା ଶତଗୁଣଂ ପିତା ।।' ଅର୍ଥାତ୍ ଜଗତର ଜନ୍ମଦାତ୍ରୀ ହେଉଛନ୍ତି ମାତା । ଜଗତର ପାଳନ ବା ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି ପୁରୁଷ । ପୁରତଂ ଜନ୍ମଦାତ୍ରୀ ବା ଜଗତର ମାତା, ପିତାଙ୍କ ଠାରୁ ଶତଗୁଣ ଅଧିକ ଶ୍ରେଣୀ । ନାରୀଙ୍କ ସ୍ଥାନ ସର୍ବଦା ଆଗରେ । ନାରୀକୁ ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନ ଦିଆଯାଇଛି । ସେହିମାତ୍ରା ମହିଳାମାନେ ନିଜ ନିଜ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅପାରମ୍ପରକ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଓ ଅଦମ୍ୟ ଶକ୍ତିର ପରାକାଷ୍ଠା ପ୍ରତିପାଦନ କରି ବାଳକମତା ହୋଇପାରିଛନ୍ତି । ନାରୀ ପୁରୁଷଙ୍କଠାରୁ କୌଣସି ଗୁଣରେ କମ ନୁହନ୍ତି । ନାରୀ ବିନା ଏ ପୃଷ୍ଠି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ନାରୀ ବିନା ସଂସାର

ସଫଳ ହୁଏନା । ତେଣୁ ତ୍ରେତାୟା ପୁରାଣରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି - 'ଅପଞ୍ଚୋ ବା ଏକ ପ୍ରାଣକା । ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ଅପଞ୍ଚକ, ତାର ଯଜ୍ଞପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏନା । ପତ୍ନୀ ଏକ ଅସମ୍ଭବ ବା ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ରହେ । ନାରୀ ସର୍ବଦା କଲ୍ୟାଣକାରୀ । ସେ ପୂଜ୍ୟା । ଗୃହର ଦାସ୍ତ୍ରୀ । ନାରୀ ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟର ସହାୟିକା ଅଟନ୍ତି । କୁହାଯାଏ - ଦାରାଧିନ ସ୍ତ୍ରୀ ସୂଚି... ଅର୍ଥାତ୍ ସୂଚି ସ୍ତ୍ରୀର ଅଧିନ ଅଟେ । ମନୁ ସଂହିତାରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି - 'ଯତ୍ ନାରୀସଂସ୍ପୃକ୍ତ ପୁଂସଃ ଶତେ ତତ୍ତ୍ୱ ଦେବତ୍ୟଃ, ଯତ୍ତେଷାମ୍ ପୁଂସଃ ଶତେ ସର୍ବଶତ୍ରୁଃ ପଂକ୍ତାଃ କ୍ରିୟା ।।' ଯେଉଁ ଗୃହରେ ନାରୀକୁ ସମ୍ମାନ ଦିଆଯାଏ, ସେଠାରେ ଦେବ ବାସ କରନ୍ତି । ଯେଉଁଠାରେ ତା'ର ଚିରସ୍ମର ହୁଏ, ସେଠାରେ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ନିଷ୍ଠକ ହୁଏ । ଜୀବନକାଳ ଭିତରେ ସବୁବେଳେ ସମାଜ ସେବା ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଭିତରେ ଜୀବନ ନିର୍ବାହ କରିଥିବା ଏପରି କୃତ୍ରି ମହିଳାଙ୍କ ଜୀବନ ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ ।

ନାରୀମାନଙ୍କୁ ଅଷ୍ଟୈଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱରୂପିଣୀ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ଆମ ସଂସ୍କୃତିରେ ପିତା, ଗୁରୁ ଓ ଭଗବାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ମାତାଙ୍କୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସ୍ଥାନ ଦିଆଯାଇଛି । ଯଥାର୍ଥରେ କୁହାଯାଇଛି 'ଯତ୍ ନାରୀସଂସ୍ପୃକ୍ତ ପୁଂସଃ ଶତେ ତତ୍ତ୍ୱ ରମତେ ସର୍ବ ଦେବତା' । ତେଣୁ ଉପନିଷଦରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ଅଛି - ନାରୀମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସ୍ୱରୂପିଣୀ ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନିତା କରାଯିବା ବେଳେ ହିଁ ପୁଅବା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣକାଳ କରିପାରିବ । ତୁମେ ଏହା ନିଜେ ଦେଖିପାରିବ ଯେଉଁଠାରେ ସକ୍ଷମତା ନାରୀମାନେ ଥାଆନ୍ତି ସେଠାରେ ତୁମେ ସମସ୍ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଇପାରିବ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଜଣିଛ ଯେ ବିଶ୍ୱସ୍ତ୍ର ସମୟରେ ଅନେକ ଦେଶ ସକ୍ଷିପ୍ତ ହୋଇଲେ । ଭାରତ ଯଦି ଅସ୍ପୃଷ୍ଟ ରହିପାରିଲା, ତାହାର କାରଣ ହେଉଛି କେବଳ ସକ୍ଷମତା ନାରୀମାନଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି । ଭାରତ ନିଜର ମହାନତା ଓ ଗାରିମା ପାଇଁ ନାରୀମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରଖା । ତେଣୁ ନାରୀ ମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ କର ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ପୂଜା କର । ଅତୀତ ହେଉ, ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉ ବା ଭବିଷ୍ୟତ ହେଉ ସର୍ବକାଳରେ ନାରୀ ହିଁ ପ୍ରଗତିର ମେତ୍ରଦଣ୍ଡ, ଦେଶ ଓ ଜାତିର ହୃଦୟ ଓ ପ୍ରାଣକାୟ ସଦୃଶ । ଭାରତର ମହାନ ସଂସ୍କୃତିର ପୁରୁଷ ଶ୍ରେଣୀରେ ନାରୀ ମାନଙ୍କର ଦାନ ଅତୁଳନୀୟ । ବିଦିକ ଯୁଗରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନାରୀମାନେ ହିଁ ଭାରତୀୟ ସଂସ୍କୃତିର ସଂରକ୍ଷକ ଓ କର୍ଷଧାରୀ ହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି । ଆମ ଜନଜୁମ୍ପି ଭାରତରେ ଅପ୍ରତ୍ୟାପ୍ତ ଭାବ ହେଉଛି ନିଜର ମାତାଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରେମ । ଉତ୍ତମ ଚରିତ୍ର ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ନୈତିକତା ନାରୀ ପ୍ରାଣକାୟ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତା'ର ଜୀବନୀ ଶକ୍ତି ଓ କଠୋର ଦେଖାନ୍ତସରଣ ହିଁ ତା'ର ପ୍ରତିରୋଧକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ପୁଷିଳତା ଦାସ, କାଠଯୋଡ଼ି

ଭବନ, ପୂରୁଣା : ୯୪୩୮୭୨୦୮୩

ରେମୁଣା ସମ୍ପାଦ ସାହିତ୍ୟ ଘର ପକ୍ଷରୁ ସ୍ୱାଭିମାନ ଦିବସ

ଆଧିକାରୀ ସରୋଜ କୁମାର ବେହେରା, ମୁଖ୍ୟ ବକ୍ତା ବାଲେଶ୍ୱର ଓକିଲ ସଂଘର ସଭାପତି ମନୋଜ କୁମାର ନାୟକ, ସମ୍ମାନିତ ଅତିଥି ଅବସର ପ୍ରାପ୍ତ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଡ. ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ପଣ୍ଡା, ଆଇନ ଜିବା ମାୟାଧର ମହାଶୟୀ, ସାହିତ୍ୟିକ ବିଧାନ ଚନ୍ଦ୍ର ରାୟ, ଶିକ୍ଷାବିତ୍ ବିଷ୍ଣୁପଦ ପଣ୍ଡା, ସଂଗୀତ ଗୁରୁ ଗଙ୍ଗାଧର ସେଠୀ, ଡ. ସତ୍ୟରଞ୍ଜନ ଦାସ, କବି ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ, ଶିକ୍ଷାବିତ୍ କୁନ୍ଦନ ବେହେରା, ଦିନକର ଦାସ, କବି ଗଙ୍ଗାଧର ଦାସ ପ୍ରମୁଖ ଯୋଗ ଦେଇ କୁକୁଡ଼ କାଠିପ୍ରାଣ ମଧୁବାବୁଙ୍କ ତ୍ୟାଗପୁତ୍ର ଜୀବନର ମହନୀୟ ଗୁଣାବଳୀ ଆଲୋଚନା କରି ତାଙ୍କ ଆଦର୍ଶରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହେବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ । ସଂଯୋଜକ ସାମାଜିକ ଗୋବିନ୍ଦ ଚନ୍ଦ୍ର ପାଢ଼ୀ ସ୍ୱାଭିମାନ ଦିବସର ଅଭିମୁଖ୍ୟ ଓ ଆମ ଓଡ଼ିଶା ସମ୍ପାଦ ସାହିତ୍ୟ ଘରର କାର୍ଯ୍ୟଧାରୀ ସଂପର୍କରେ ଆଲୋଚନା କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଇଥିଲେ । କବୟାତ୍ରୀ ସତ୍ୟଭାମା ପୁଲକି ମଧୁବାବୁଙ୍କ ଆବାହନୀ ଓ ଉଦ୍‌ଯୋଗୀ ସଂଗୀତ ଗାୟା କରିଥିଲେ । ଦୃଢ଼ ଅଧିବେଶନରେ କବି ଚନ୍ଦ୍ର କୁମାର ବିଶ୍ୱାଳ, କବି ମଧୁସୂଦନ ପାଢ଼ୀ ଓ କୁମାରୀ ଜୟିତା ସ୍ୱାଇଁ ସଂଯୋଜନାରେ ମଧୁସୂଦନଙ୍କ ଜୀବନ ଆଧାରିତ ଓ ସ୍ୱାଭିମାନ ସଂପର୍କିତ ଏକ ମନୋଜ୍ଞ କବିତା ପାଠୋତ୍ସବ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିରେ ବ୍ୟତୀ କବି ପ୍ରଭାକର ସାହୁ, ସୋମେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ବେହେରା, ଗର୍ଭପଦ ପଣ୍ଡା, ହରେକୃଷ୍ଣ ଚିନ୍ତି, ସାତୀନାଥ ଦାସ, ମିନତୀ ପାଠ, ଡ. ରଞ୍ଜନ ବିହାରୀ, ନିରଞ୍ଜନ ବେହେରା, ପ୍ରତାପ କୁମାର ଉପାଧ୍ୟାୟ, ଷାଲିନି ମିଶ୍ର, ଦିବେନ୍ଦ୍ର ମଲିକ, କମଳାକାନ୍ତ ସ୍ୱାଇଁ, ବାବୁଲି ନାୟକ, ସତ୍ୟଜିତ ବି, ଦୁର୍ଗମତ ଦାସ, କବି ଚନ୍ଦ୍ରଧର ଦାସ, ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ ପାଳ, ନିରଞ୍ଜନ ମହାଶୟୀ, ଜିତେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ଘୋଷାଳ, ସଂଜୟ କୁମାର ପ୍ରଧାନ, ଯତିହୁନାଥ ଜେନା, ରଞ୍ଜିତା ଦାସ, ଚନ୍ଦ୍ରଧର ଦାସ, ରାଧାରଞ୍ଜନ ଦାସ, ଜଗନ୍ନାଥ ବେହେରା, ବ୍ୟଗ୍ର କବି ପଦ୍ମଲୋଚନ ପ୍ରଧାନ, କାଳୀଚରଣ ନିରଞ୍ଜନା ପ୍ରମୁଖ ସ୍ମୃତି କବିତା ପାଠ କରିଥିଲେ । କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ପରିଚାଳନାରେ କଂ ମାନସ କୁମାର ପାଢ଼ୀ, ବାବୁଲି ନାୟକ, କମଳା ନାୟକ ଇତ୍ୟାଦି ସାହିତ୍ୟ ଘରର ସଦସ୍ୟ ଓ ସଦସ୍ୟା ମାନେ ସହାୟତା କରିଥିଲେ । ଶେଷରେ କୋଷାଧ୍ୟକ୍ଷ ରମେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ମହାରଣା ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଇଥିଲେ ।

ବାଲେଶ୍ୱର (ପିଏନ)- ରେମୁଣା ସମ୍ପାଦ ସାହିତ୍ୟ ଘର ଆନୁକୁଲ୍ୟରେ ଉତ୍କଳ ଗୌରବ ମଧୁସୂଦନ ଦାସଙ୍କ ଜୟନ୍ତୀରେ ସ୍ୱାଭିମାନ ଦିବସ ସତ୍ୟବାଦୀ ନଗର ସମ୍ପାଦ କାର୍ଯ୍ୟାଳୟ ପରିସରରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଯାଇଛି । ସାହିତ୍ୟ ଘର ସଭାପତି ଡ. ଭାଗବତ ପ୍ରସାଦ ଦାସଙ୍କ ପୌରୋହିତ୍ୟରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ସଭାରେ ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ଗୋପାଳ ମିଶ୍ର ନିର୍ବାହି

ଜିଲ୍ଲା ଉପଭୋକ୍ତା ସୁରକ୍ଷା ପରିଷଦ ବୈଠକ ଅନୁଷ୍ଠିତ

କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା (ପିଏନ)- କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଅର୍ପିତ ରତ୍ନରାଜକ ପୌରୋହିତ୍ୟରେ ଜିଲ୍ଲା ଉପଭୋକ୍ତା ସୁରକ୍ଷା ପରିଷଦ ବୈଠକ ଜିଲ୍ଲାପରିଷଦ ସଭାକର୍ମୀ କକ୍ଷରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହି ବୈଠକରେ ଜିଲ୍ଲା ଖାଉଟି ସୁରକ୍ଷା ପରିଷଦର ଅଧିକାରୀ ତଥା ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ପିତାମ୍ବର ସାମଲ, ଉପଜିଲ୍ଲାପାଳ ନିରଞ୍ଜନ ବେହେରା, ଖାଉଟି ସୁରକ୍ଷା ପରିଷଦର ସଭାପତି, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା ବିଧାନସଭା ପ୍ରତିନିଧି, ପାଟକୁରା ବିଧାନସଭା ପ୍ରତିନିଧି, ରାଜନଗର ବିଧାନସଭା ପ୍ରତିନିଧି, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା, ମହାକାଳପଡ଼ା, ଗରଦପୁର ବ୍ଲକ୍ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା ପୌରପରିଷଦର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ, ମାପସର ଓ ବଜାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଜିଲ୍ଲା ଓ ରାଜ୍ୟ ସ୍ତରୀୟ ଅଧିକାରୀ ଓ ଉପଭୋକ୍ତାମାନେ ଉପସ୍ଥିତ ରହି ଉଚ୍ଚ ବିଷୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣାନୁପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଆଲୋଚନାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ବୈଠକର ଆବାହକ ତଥା ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଉପସ୍ଥିତ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଇବା

ସହ ଖାଉଟି ସୁରକ୍ଷା ସମ୍ପର୍କରେ ବିଶେଷ ବିବରଣୀ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଏଥିରେ ଖାଉଟି ସୁରକ୍ଷା ସଭାପତି ପ୍ରତ୍ୟେକ କୁମାର ଦାସ କିପରି ଖାଉଟିକ ସୁରକ୍ଷା ନିମନ୍ତେ ଜିଲ୍ଲା, ରାଜ୍ୟ ଓ କେନ୍ଦ୍ର ସ୍ତରରେ କମିଶନମାନ ଗଠନ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଜଣେ ସାଧାରଣ ଖାଉଟି ଏହାର ସଦ୍‌ପ୍ରୟୋଗ କରି ନିଜର ହକ୍ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି । ଏଥିସହ ସେ ଜଣେ ବୋଲେଲୋ ହିତାଧିକାରୀ କିପରି ତାଙ୍କ ଗାଈର ଚେତନ ସ ଖମାପ ହୋଇଯିବାରୁ ସେ ମହିତ୍ରା କମ୍ପାନୀ ଠାରୁ ତାଙ୍କର କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇପାରିଲେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଉଦାହରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ଘଟଣା ସମ୍ପର୍କରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଓଜନ ଓ ମାପସରର ଅଧିକାରୀ କିପରି ଭାବରେ ଜଣେ ହିତାଧିକାରୀ ହାତ ମାପ ଯନ୍ତ୍ର ଓ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ମାପ ଯନ୍ତ୍ରର ଅନୁଯାୟୀତାର ନୀତିମାନେ ଶିକାର ନହେବ ସେ ବିଷୟରେ ପୂର୍ଣ୍ଣାନୁପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି ।

ସାହିତ୍ୟ ଦର୍ପଣ

ବାପାଙ୍କ ଶ୍ରାବ୍ଧକାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆରମ୍ଭ କରିବାର ଦ୍ୱାରା ତାରିଖରେ ପଢ଼ିବେ ବୋଲି ମୋତେ ଆଗରୁ ସୂଚନା ଦେଲେ ଥିଲା । ବାପା ଯିବାର ଦଶଦିନ ହୋଇ ଗଲାଣି । ପ୍ରଥମ ଦିନରୁ ଧରି ଶ୍ରାବ୍ଧ ଦିବସରେ ଗାଁ ଲୋକଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ଭୋଜିଭାତ ଦିଆ ଯାଇଥିଲା ।

ଲୋକଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ଦେବାରେ ବାପାଙ୍କର ଖୁବ୍ ଆଗ୍ରହ ଥିଲା । ଯେ କେହି ବୁଲାଇ ଦିଆଯାଇଥିବା ଖାଦ୍ୟକୁ ଆପଣେ ଖାଇ ଦେବେ ବୋଲି ମୋତେ ଫେରିବାର ଆମର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ନାହିଁ । ସେହି ଅନୁସାରେ ବୋଉ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଜଣେ ଦୁଇଜଣ ଅଧିକ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଖାଦ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ । ବେଳେ ବେଳେ ଉପରେ ପଢ଼ିବାକୁ ଆମ ଘରକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ଆଣିବି ବାପା । ଏଇ କାରଣରୁ ବୋଉଙ୍କୁ ଓପାଏ ରହିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡ଼େ ।

ବାପାଙ୍କ ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରାବ୍ଧକାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଆଗକୁ ଆସୁଥିଲା ଏବଂ ବୋଉ ଫୋନ୍ କରି ଆମକୁ ତିଥି ବାର ଇତ୍ୟାଦି କହିବା ସଙ୍ଗେ ଗାଁ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ଆମକୁ ପରୋକ୍ଷରେ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଉଥିଲା । ଗାଁ ଠାରୁ ଦୂରରେ ନିଜ ଦାକିନୀ ଜାଗାରେ ରହି ଶ୍ରାବ୍ଧ ଦିବସ ପୂର୍ବରୁ ଯାଇ ସବୁ କିଛି ଠିକ୍ ଠାକ୍ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏମିତି ଏକ ଅପରାଧ ସେଇଦିନ ଘଟିଯିବ ବୋଲି ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁ ନଥିଲୁ ।

ପ୍ରତି ବର୍ଷ ପରି ମୁଁ ସକାଳୁ ଯାଇ ଘରେ ଘରକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦେଇ ଆସିଥିଲି । ହେଲେ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ବେଳକୁ ଭୋଜି ଖାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭରେ ଘର ଘର ବୁଲି ଚାଲିଲେ ମଧ୍ୟ କେହି ଆସିଲେ ନାହିଁ । ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା । ମନଦୁଃଖରେ ଆମେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲୁ । ?ହେଲେ କାରଣ ଜାଣି ପାରିଲୁ ନାହିଁ । ସବୁଠୁ ଦୁଃଖ ହେଲା ବୋଉ । ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟ ଗ୍ରାମର କିଛି ଜଣାଶୁଣା ଲୋକ କେବଳ ଆସି ଭୋଜି ଖାଇଥିଲେ । ସେଇ ମାସକ ଠାରୁ ଆମେ ଅପର କାରଣ ଜାଣିଲା ବେଳକୁ ଆଉ କିଛି ଉପାୟ ନଥିଲା ।

ହାତ୍ୟା ଆପ୍ତ ରେ ଝିଅ ଫଟୋ ପରିବର୍ତ୍ତ ? ପୁଷ୍ଟି ବିଲେଇର ବୃତ୍ତ ଦେଖି ମୁଁ ଯେତିକି ଆମୋଦିତ ହେଲି ସେତିକି ବୁଝାରେ ପଡ଼ିଲି । ହେଲେ ଏତିକି ଜାଣି ପାରିଲି ଯେ ନିଜ ଫଟୋ ହଟେଇ ଏଇ କୁହାଟ ବିଲେଇ ର ଫଟୋ ଝିଅ ହିଁ ଅପଲୋଡ଼ କରିଛି । ଘରେ ବିଲେଇଟିଏ ପାଳିବ ବୋଲି କେତେ ଦିନ ଧରି ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଲଗେଇଥିଲା ସେ । ତା ଆଗରୁ ମାମାଙ୍କୁ ପୁସୁଲେଇ କାମ ଆଦାୟ କରିବ ବୋଲି ଚେଷ୍ଟା କରି ବିଫଳ ହୋଇଥିଲା ବିଚାରି । ବିଲେଇ ସଂକ୍ରାନ୍ତୀୟ କେତେ ସବୁ ଭଲ କଥା,ଯଥା- ଆମ ଘରେ କେବେ ବି ମୂଷା ଅସରପା ହେବେନି, କୁକୁର ଭଳି ଅସୟାରେ ଭୋ ଭୋ ହେବନି,କାହାର କିଛି କ୍ଷତି କରିବନି, ସେ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ବୁଲି ପାରିବ, ଆଲୋକ ସହରରେ ଗୋଟିଏ ବିଲେଇ କେଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ଧରି ମେୟର ଥିଲା ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି.. ବିଷୟରେ ବଡ଼ ଆଗ୍ରହରେ ମୋ ଆଗରେ ବଖାଣି ଥିଲା ।

- ଆରେ, ଆମ ଘରେ ତ ଗୋଟିଏ ଲଭଲି ପୁଷ୍ଟି ରୁ ଅଛୁ ।ଆଉ ଗୋଟିଏ କ'ଣ ଦରକାର ? - ରୁମର ସିନା ଅଛି, ମୋର ଗୋଟିଏ ଦରକାର । ଗାରିବ କହିଲା ଝିଅ ।

ଏଥର ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ପୁସ୍ତିକ ଗାଣିକ ବାମା ଚୁଣି ମିତ୍ର କ ଗଞ୍ଜ 'ମିନିର ସାହିତ୍ୟ ଶିକ୍ଷା' କହିବା ଛଳରେ ସେଇ ବିଲେଇ ପାଇଁ ମିନି ର ପାଠ ହେଉଥିଲା ବୋଲି ମନରେ କହିଲି । ସେ କିହୁ ଥିଲା ନକ୍ଷେତ୍ରକଣା । କିଛି ବୁଝିବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ନଥିଲା ।

- ମୁଁ ତା ପଛରେ କମା ପାଠପଢ଼ା ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିବିନି ।ପ୍ରମିଶ୍ର ବାବା ପ୍ରମିଶ୍ର । ମୋତେ ମନେକରାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା ମୋ ଅଲିଅଳି ଝିଅ ମାମୁନି ।

- ଆଛା ହେଉ । ଆଗକୁ ପରାକ୍ଷା ଅଛି । ତୁ ମନ ଦେଇ ପଢ଼ା । ପଢ଼ିବି କରାଯିବି ଉଲ୍ଲସ କଥା ଅଛି, ମୁଁ ବି ପ୍ରମିଶ୍ର ଭଲ ହୋଇ ପାଆନ୍ତି । ଆମ ବି ଜଣ ଯାଇଁ ଭଲ ପୁସ୍ତିକ ଆଣିବା ,ହେଲା ।

- ତୁମେ କମା ଆଣିବିନି । ଗତବର୍ଷ

ପରମ୍ପରା

ସୁବର୍ଣ୍ଣନ ମହାପାତ୍ର

ଗାଁର ଦୁଇ ତିନୋଟି ପରିବାର ଏକ ନିରବିଷ ଭାଙ୍ଗିଦେଇ ଦଳକୁ ଭୋଗ ଦେଇଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଗାଁ ରୁ ଏକପ୍ରକାର ବାସନ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା । ହେଲେ ଅଜଣାତରେ ମୁଁ ଯାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ଆସିଥିବାରୁ ଗାଁ ଲୋକେ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହୋଇ ଆମ ଭୋଜିକୁ ସମୂହ ବର୍ଜନ କରିଥିଲେ । ସେପଟେ ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ ଭୟରେ ସେଇ ନିରବିଷ ପରିବାର କେତୋଟି ମଧ୍ୟ ଭୋଜି ଖାଇବାକୁ ଆସିନଥିଲେ ।

ପରମ୍ପରା, ସଂସ୍କୃତି, ଭାଇଡ଼ାବା ଭାବ ଆଦି ସବୁ ଏବେ ଏଇ ରାଜନୀତିର ଆବହାଣ୍ଡାରେ ଧ୍ୱଂସ ପାଇଯିବାକୁ ବସିଛି ବୋଲି ଭାଇ ରାଗ ଚମତମ ହୋଇ କହିଲେ ।

ଏ ଘଟଣାର କିଛି ଦିନ ପରେ ଅବଶ୍ୟ ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆପୋଷ ରୂପେ ମୋହର ମିଳାମିଶ୍ର ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଗାଁରେ ପୂର୍ବବଦ୍ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଫେରି ଆସିଥିଲା । ହେଲେ ବୋଉର ଏବଂ ଆମ ଦୁଇଭାଇଙ୍କର ଉତ୍ତମାନ ଆଉ ଯୋଡ଼ି ହୋଇନଥିଲା । ସେତେବେଳୁ ବୋଉ ଆସି ଭାଇଙ୍କ ଘରେ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ରହିଛି ଏବଂ ବାପାଙ୍କ ପର ଶ୍ରାବ୍ଧଦିବସରେ ଆଉ କେହି ଗାଁକୁ ଭୋଜି ଦେବାକୁ ଯାଇନଥିଲେ ।

ହେଲେ ଶ୍ରାବ୍ଧ ଦିବସରେ ବୋଉ ର ସେଇ ଛନ୍ଦା ବଳବତ୍ତର ଥିଲା । ଘରେ

ବାଣ୍ଟିବାର ଅଭିପ୍ରାୟକୁ ବଳବତ୍ତର ନରଖିବାକୁ ଭାଇଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲି । ମୋତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରି ସେ ବି ମୋ କଥାକୁ ମାନିନଲେ । ସେଇ ଅନୁସାରେ ଭାଇଙ୍କୁ ବି ମନାକରି ଏ ବର୍ଷ କିଛି ବିଶେଷ ଆୟୋଜନ ନକରିବାକୁ । ଭାଇଙ୍କ ନରବ ରହି କିଛି ସମୟ ପରେ 'ହଉ' ବୋଲି ସଂକ୍ଷିପ୍ତରେ କହିଲେ ।

ଶ୍ରାବ୍ଧ ପୂର୍ବ ଦିନରୁ ଯାଇ ସରଦାପତ୍ର କିଣିବାର ନଥିଲା । ତେଣୁ ସେଇ ଦିନ ସକାଳୁ ବାହାରିବି ବୋଲି କଣାକେଦେଇଥିଲି ।

ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ପହଞ୍ଚି ଯାହା ଦେଖୁଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ନହୋଇ ଆଉ ଦୂରା ନଥିଲା । ଆଗ ବର୍ଷ ଭଳି ରୋଷେଇ ହୋଇଥିଲା । ଅବଶ୍ୟ ପଡ଼ୋଶୀ ଜଣେ ଦୁଇ ଜଣ ଆସି ଭାଇଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିବାରୁ ଦେଖୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି ।

ସେଦିନର ସବୁ କାମ ସରିବା ପରେ ଭାଇଙ୍କ ଲମ୍ପ କରି ବସିପଡ଼ିଲେ ଯୋଗାରେ ।

- ଓ, ଏବେ ଚିକିତ୍ସା ମଣିଷ ନିଶ୍ଚିତ । ନହେଲେ ବୋଉ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥାଇ ମୋତେ ଗାଳି କରିଥାନ୍ତେ କିମ୍ବା ମନଃଶା କରିଥାନ୍ତେ ।' ହସି ହସି କହିଲେ ଭାଇ ।

- ହେଲେ ତୁମେ ତ ମନା କରିଥିଲ କିଛି ବିଶେଷ ଆୟୋଜନ ଏଥର କରି ପାରିବନି ବୋଲି ।

- ବେଶ୍ ବିକଳ, ମଣିଷ ଉପରେ ଉପରେ ପରମ୍ପରା ପାଖରୁ ଯେତେ ଛାଡ଼ି ଛାଡ଼ି ହେଲେ କ'ଣ ହେବ, ତାହା ପ୍ରସ୍ତରଣା ପରି ତା ଆମ୍ଭ ଭିତରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥାଏ । ତା ଯୋଗୁଁ ପରମ୍ପରାର ରାସ୍ତା ରୁକ୍ ହୋଇଯିବ । ଏଭଳି ଅପବାଦ ମୁଖାବଦାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ଘରସଂସାର କରୁଥିବା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟିର ନଥାଏ...!!!

ଭାଇଙ୍କ ଦର୍ଶନ, ପରମ୍ପରା ବ୍ୟାଖ୍ୟା ମୋତେ ବିହ୍ୱଳିତ କରି ଦେଉଥିଲା... । ଭାଇଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ବାହାରି ଯିବ ଭାଇଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ବାହାରି ମୁକୁଟି ମୁକୁଟି ହସୁଥିଲେ...!!!!

କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ଜେନ, କଟକ

ଜାଗି ଉଠରେ ଝଟତି

ଭାଷ୍ଠର ରାଉତ

ସମାଜଟା ଆଜି ଯାଉଛି ସେ ହଜି ଦେଖରେ ମଣିଷ ଜାତି ପଥକ୍ଷ ହୋଇ ଯାଉଅଛି ସେହି ଚାକୁ କେହି ନ ଚାହେଁ ।

ବାଷ୍ଠାଠୁ ଶ୍ରମିକ ଖଟିଖୁଆ ଦେଖ ସର୍ବ ? ଆଜି ହଟବଟ ମହଙ୍ଗା ମାଟ୍ରେରେ ତା ମେଢ଼ି ଭାଙ୍ଗେରେ ଉଠି ନପାରଇ ସେତେ ।

କାଜି ଧର୍ମ ନେଇ ରକତ ବୁଝାଇ ଭୁଲିଯାଇଛି ଭାବୁତ୍ ସେ ମାନବିକତା ହରାଇଛି ତତୋ ସମ୍ପର୍କ ସୂତ୍ର ? ଜଡ଼ିତ ।

ଯେତେକ ଶିକ୍ଷିତ ସର୍ବ ? ବେକାର ତ ଆଜିର ଯୁବା ଯୁବତୀ ଭୋକ ବିକଳରେ ସନ୍ତାନ ବିକେରେ ଜନକ ଜନନୀ ନିତି ।

ଯୋଜନା ଚଳୁଛି କରକ୍ଷି ଶୋଷଣ ହିତାଧିକାରୀ ନାହାନ୍ତି ଦସ୍ତୁର ଦସ୍ତୁର ଧାଇଁ ବାରମ୍ବାର ସର୍ବ ? ନିରାଶ ହୁଅନ୍ତି ।

ଭଦ୍ର ମୁଖାତଳେ ଶାସକତା ଚାଲେ ଦେଇ ମିଛ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ବିକାଶ ନାମରେ ତିଷ୍ଠିମା ପିତେରେ ବିକାଶ ନପାରେ ପ୍ରତି । ହଜିଲେଣି କେତେ ନାରୀ ଏ ଜଗତେ ପିଶାଚ ବୁଲୁଛି ନିତି ଇତିଶ୍ରୀ ସହିତା ଆବର ମମିତା ବଚିତା କେବେ ମିନତି ।

ମାଣିବାକୁ ହେବ ହିସାବ କିତାବ କାଗିରଠରେ ଝଟତି ଗତିବା ସକଳ ପ୍ରତିବାଦ ବହି କାଳି ପ୍ରକାଶିବା ଜ୍ୟୋତି ।

ଦେବମାୟା ଭବନ ଶେରଭଟ୍ଟ, ରଞ୍ଜନୀ ୯୭୭୨୪୮୭୭୨୮

ମନ ବସନ୍ତ

ରତ୍ନକାନ୍ତି ମିଶ୍ର

ଏ କେଉଁ ଶବ୍ଦ କର୍ଣ୍ଣ ପଟଳରେ ପୁଞ୍ଜିତ ଦେହ ବୁଦାବନ ମୁକୁଟ ମଳୟରେ ପୁଲକିତ, କେଳି କଦମ୍ବର ସ୍ୱପ୍ନ ଶାତଳ ଘନଛନ୍ଦା ଅନୁଭବେ ଏଠି ପ୍ରାଣସଖା ସବୁ ତୁମ ମାୟା ॥

ଶୁଣି ବଂଶୀ ସ୍ୱନ ଯମୁନାର ଜଳ ଉଦ୍ଧୃଷଣ ପାଦପ ଶାଖାରେ ନବ ଉନମେଷର ସମ୍ବନ୍ଧନ, ରାଗ ବେହାଗରେ ପ୍ରକୃତିର ପାଦେ ମଧୁଛନ୍ଦ ବନ ଉପବନେ ସୁମନେ ପାୟୁଷ ମକରନ୍ଦ ॥

ସାତ ସୁରେ ଅବରୋହରୁ ଆରୋହ ଅନୁକ୍ରମେ ନିନାଦିତ ହୁଏ ଓଁକାର ଶବ୍ଦ ଅନୁକ୍ଷେପ, ଭାବ ଭକତିରେ ସମର୍ପିତ ମୋର ମନପ୍ରାଣ ଅବିରତ ସେଇ କଞ୍ଜ ପାଦପଦ୍ମରେ ରହୁ ମନ ॥

ଶୁଭେ ଆଜି ନୃଦେ ବଂଶୀର ମାଧୁର୍ୟ ସୁରଧୁନୀ ମନ ବସନ୍ତକୁ ହୁଏ ଅନୁରାଗ ଆଲୀପନୀ ॥

ଆଜି, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ନିର୍ବାଣ

ଅନନ୍ୟା ପଣ୍ଡା

ରଢ଼ିଛି ନିୟତି ପ୍ରବଳ ତାଣ୍ଡବ ଶୁଭେ ଯାହା ଖାଲି ଆର୍ତ୍ତ ଚିତ୍କାର ବିଶିଷ୍ଟ ଭଗ୍ନୀ ଶ ମର୍ମର ଧ୍ୱନିରେ କୁଚିତାଏ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସନ୍ଧ୍ୟା ସୁର ॥

ଅନ୍ଧାରୋହୀନୀ ଜୀବନର ସ୍ୱପ୍ନ ଅସଫଳତାର ଆତ୍ମବହନ ଅବସୋଧ ଭରା ପ୍ରତିତି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଛନ୍ଦହୀନ ଲାଗେ ଏବେ ଜୀବନ ॥ ହୃଦୟରେ ଆଜି ବିଦୁଷା ଜଗାଏ ଅସାର ସଂସାର ଭାବ ପାରତି ସମ୍ପର୍କ ହଜିଛି ମରାଡ଼ିକା ମଧ୍ୟରେ ଭରିଛି ମନରେ ଅପାଦ ତାତି ॥

ଅକାରରେ ସେହି ଦୁଃଖ ଅସ୍ତମିତ ବଦଳି ଯାଇଛି ଜୀବନ ମୋତେ ବିଶାହୀନ ପଥେ ଏକଲା ପଥକ୍ ଭାଗ୍ୟ ଆକାଶେ ମୋ ଅଦିନ ଝଟୁ ॥ ଜୀବନ ମରଣ ଦୋହଲିରେ ମୁହିଁ ମଉଜି ଯାଇଛି ଆଶା ବିଶ୍ୱାସ ବଳକା ଆୟୁଷେ ବିଷାଦର ବିଷ ସମୟ ଅର୍ପିଛି ମନେ ନୈରାଶ୍ୟ ॥ ବିଧାତା ସୁକ୍ତ ପ୍ରାଣେ ବିଧାୟନେ ଭୋଗେ ନିଜ କୃତ କର୍ମ କଷଣା ଦୁନିଆରେ ଏବେ ନିଃସ୍ୱ ମଣିଷ ମୁଁ ଜଣେ ଅନବେଷଣ ନାଳ ନିର୍ବାଣ ॥

କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ଗାଆଁ-ସହର

ନିରଞ୍ଜନ ସାହୁ

ତୁମ ସହରରେ ଘରଟେ ଚୋଳିଲି ସୁଖରେ ରହିବା ପାଇଁ ଶାନ୍ତିର ସନ୍ଧାନ କରି କରି ତୁମେ ଗାଆଁକୁ ଆସିଲ ଧାଇଁ । ସହରେ ରହିବା ସପନ ଦେଖି ମୁଁ ସପନ କରିଲି ସତ ସହରକୁ ଛାଡ଼ି ଗାଆଁରେ ରହିଲୁ ଦୁହିଁଙ୍କର ଭିନ୍ନ ମତ କେଉଁଠି ରହିଲେ ଆନନ୍ଦ ମିଳିବ ଯାହାଠାରେ ସବୁବେଳେ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗୀ ଆଚରଣ ।

କାହିଁକି ତାହେଲେ ଗ୍ରାମୀଣ ମଣିଷ ସହର ସପନ ଦେଖେ ସହରଆ ଲୋକ ଗାଆଁର ପ୍ରଶଂସା କରିବି କବିତା ଲେଖେ କେଉଁଠି ରହିବ ଉଚିତ ଅଟେ ମୁହିଁ ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ । ସହରରେ ଯାହା ସୁଦିଆ ରହିଛି ଗାଆଁରେ ତାହା ନ ମିଳେ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜୀବନରେ ଯାହା ଭରିଅଛି ସହରେ ମିଳେନା ତିକେ ସହର ଭଲ ନା ଗାଆଁ ଭଲ ଅଟେ କିଏ ବା କହୁଛି କାହିଁ ?

ନିଜଳ ପ୍ରସାଦ , ଗଢ଼ିଆ ପାଟଣା ଜେଜୀନାଳ --- ୭୫୯୦୧୭ ମୋ : --- ୯୯୩୮୭୪୧୫୮୩୩

ଜୀବନ ସ୍ତୁତି

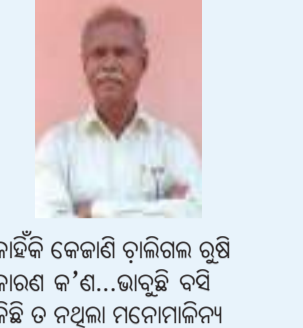
ଡକ୍ଟର ମନୋରଞ୍ଜନ ବିଶୋୟା

ବେଳେବେଳେ ଲଜ ହୁଏ ନିଜକୁ ନିଜେ ବସି କରିବାକୁ ନିବୁଳ ଶବ୍ଦ ଭିତରେ । ନିଜକୁ ନିଜେ ଫାଶା ଖୁ ରେ ଝୁଲାଇ ଦେବାକୁ ଶବ୍ଦର ରଞ୍ଜରେ । ଆଉ ନିଜ ଚିନ୍ତା ହଳାଇ ଦେବାକୁ ନିଃଶବ୍ଦ ଶବ୍ଦ ଭିତରେ । ତେଣୁ ତ ନିଜକୁ ନିଜେ ବାରମ୍ବାର ହତ୍ୟା କରେ ଶବ୍ଦରେ ଶବ୍ଦରେ । ତଥାପି ବ୍ୟକ୍ତିମୁଁ ଶବ୍ଦକୁ ଆୟୁଷ ଭିତରେ । ହେଲେ ମୋ ସ୍ୱପ୍ନମାନେ କେବେବୁ ନିଜକୁ ଝୁଲାଇ ସାରିଛନ୍ତି ଫାଶା ଖୁ ରେ

ନାମୋରଞ୍ଜନ, ଗଞ୍ଜାମ ମୋ: ୮୮୯୫୧୫୧୭୨୭

କାହିଁକି କେଜାଣି ଚାଲିଗଲା ରୁଷି...? ସୁଖରେ କରିବା ବାସ :

କବିରତ୍ନ ନୂତନ କୁମାର ବେହେରା ରମେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ନାୟକ

କାହିଁକି କେଜାଣି ଚାଲିଗଲା ରୁଷି କାରଣ କ'ଣ... ଚାହୁଁଛି ବସି କିଛି ତ ନଥିଲା ମନୋମାନସ୍ୟ ତୁମର ପଦିଏ କଥାକୁ ବି କରନି ଅମାମ୍ୟ ପାଉଥିଲି ଏତେ ଭଲ ହୁଏଦ ଦେଇ ତୁକୁଥିଲି ତୁମର ମନ ନେଇ ନ କହି କିଛି ତୁମ ତାପ ରହିଲ ମୁହିଁଟାକୁ ମନିନ କରି ବଳ ବଳ ଚାହିଁଲି ଭଭେଇ ଗଲା ଆସୁଥିବା ଯେତେ ହେ ଖୁବି କାହିଁକି କେଜାଣି ଚାଲିଗଲା ରୁଷି କହି ପାରିଲିନି ଭରସା ବିଶ୍ୱାସ ରଖି ବୁଝିଲିନି ମୋ ଆଖିର ସପନକୁ ଦେଖୁ ତୁମକୁ ତ କେବେ ବାଧ୍ୟ କରି ନଥିଲି ଭଲ ପାଅ ବୋଲି ମୋତେ ତୁମ ତରଫରୁ କରିଥିଲ ଆହ୍ୱାନ ମାନି ନଥିଲ କିଛି ବୁଝାଇଥିଲି ଯେତେ କଥା ଦେଲି ସଂକଳ୍ପ କଳ ରାଶି ବି ପକାଇଲ ମୁଖ ଛୁରୁଁ କହିଲେ ଯମେ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ପାଇଁ ଏକାଠି ଜିଜିବା ଏକାଠି ମରିବା ଆସିଲେ ଆସୁ ଯେତେ ଝଡ଼ ଝଞ୍ଜା ବାଟ ଯାକ ହାତ ଧରାଧରି ହୋଇ ଚାଲିବ ।

ଦୋଷ ନକରି ନିଜକୁ ଲାଗେ ଦୋଷୀ କାହିଁକି କେଜାଣି ଚାଲିଗଲା ରୁଷି ଏବେ ବି ମୁଁ ତୁମର ଅପେକ୍ଷାରେ ଅଛି ସତରେ ଯଦି ରୁଷିଥିବ ମିଶ୍ରି ମିଶ୍ରି ଫେରି ଆସିବ ଭାଙ୍ଗି ତୁମର ଅଭିମାନ ଆରେ ସାମାନ୍ୟ ନୁହେଁ ଏ ଜୀବନ ଯେଉଁଠି ସହିଷ୍ଣୁତା ଭାବ ନଥିଲେ ମନେ ହାରି ହାରି ଯାଉଥିବ ପ୍ରତି କ୍ଷଣେ ବିଦାୟ କର ଧିର ସ୍ଥିରରେ ଅହଂଭାବ ନାଶି କାହିଁକି କେଜାଣି ଚାଲିଗଲା ରୁଷି... ?

କୋହି, ବାରିପଦା, ମୟୂରଭଞ୍ଜ ନୂରଭାଷ -- ୦୯୮୩୫୮୩୩୩୩୩ ମୋ :- ୭୯୭୮୧୫୧୭୧୦

ଜୀବନ ଜୀବିକା ବଞ୍ଚିଥିବ ଏକା ପ୍ରଶ୍ନାସରେ ନେବ ବିଶ୍ୱାସ ବାୟୁ, ଜଙ୍ଗଲ ରହିଲେ ଜଗତ ଚିଷ୍ଟିବ ବଢ଼ି ଯିବ ପରା ସଭିକ ଆୟୁ ।

କାବ ସୁରକ୍ଷିତ ପରିବେଶ ସୁସ୍ଥ ରଖିବା ପାଇଁକି କର ପ୍ରୟାସ , ନିର୍ଦ୍ଦୀ ନ ଲଗାଇ ଗଛ ଲଗାଇଲେ ସଭିଏଁ ସୁଖରେ କରିବା ବାସ ।

ଦରଭା , ମଙ୍ଗଳପୁର , ଯାଜପୁର ମୋ :- ୭୯୭୮୧୫୧୭୧୦

ଫେରାଇ ଦିଅ ସେହି ଦିନ

ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ମିଶ୍ର

କାହିଁକି ସେହି ଅକାମରା ବରଗଛ ମୋବାଁ ମୁଖକି ଯେଉଁଠି ଏବେ ବଡ଼ଛକ ପାନଚାହା ଦୋକାନ ଭିତରେ । କାହିଁକି ନିଆଗୋରିଆ ଆଉ ବୁଦା କଣ୍ଠାବାଉଁଶର ଯେଉଁଠି ଶିଆଳତା ଚାଉ ପରିବାଦଧରି କରିଥିଲା । କାହିଁକି ଶୁଭୁନାହିଁ ବାସିନବୋଉର ଗାଳିମିଶାସୁର ସମସ୍ତଙ୍କୁ କରୁଥିଲା ସଂସାରର ସଂସାରମିଶାର ଆକଟ ଏବେଆରନାହିଁ ଯୌଥ ପରିବାର ନାହିଁସେ ପୁଞ୍ଜର ଯାହାଠାରେ ସବୁବେଳେ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗୀ ଆଚରଣ ।

କାହିଁକି ସେହି ସରନି ବେସଳଖ ରାଖାଗିତ ଏବେ ଦେଖୁଥିଲା ପ୍ରସ୍ତୁତିର ଯନ୍ତ୍ରଣା ପୁଣିତା ଶେଷ ଯାଉଅଛୁଣ୍ୟ କାହିଁକି ସେହି ଦକଭରା ବାଉଁଶ ଆଖୁଆ ଗଡ଼ିଆଟି ସାଖୁଥିଲାକୁଳତାର ଦଶଅଟିକାଧରି ହୋଇଥିଲାଅସୁଖ୍ୟ । କାହିଁକି ଚନ୍ଦ୍ରପା ? ପିଣ୍ଡା ନିଶ୍ଚିତା ହଳିଆ ମୁଲିଆ ମୋତା ମୋତା ବିନିପିପାସ ଚାହାପାଣି ପିଆର ଦୃଶ୍ୟ ଏବେଖାଲି ଅଧାକିକାଃ ଭଡ଼ାଟିଆକ ଅନେକଭିତ ଗାଁବାସିନାଏଠି ମୋର କରେ ସହରର ଭ୍ରମତ ଅବଶ୍ୟ ।

କିଏନେଲା ଭାଗବତପୁସ୍ତିକି ଗାଁଠାରୁ ଅଲଗା କରି ପୋଥିସବୁ କେମିତି ଯେ ହୋଇଗଲେ କାହିଁ ଅପାତର ସେଠିଆକି କେକାରକ ମିଳନ ତାସ କ୍ୟାମ ଆତା ସମସ୍ତେକହନ୍ତି ଏନୁହେଁକିଛି ଏମାତ୍ରାଧୁନିକ ରୂପାତର । ଆକାଶରେ ଅନେକ ବକ୍ତବିକିଛି କାହିଁ ସେହି ରକ୍ଷଣ ଯେଉଁ ଚାଳକଗଛମାନେ ସଦର୍ପି ଦେ ହୋଇଥିଲେ ଠିଆ ଏବେସବୁଆଡ଼େ କାହିଁକିର ଚାଳକରେ ହାଲିଆ ମାଟି ନାହିଁ ଆଜି କଣ୍ଠାଆସି କିଆରୁଦା ସାଥେ କୁସମିଆ ।

କାହିଁକି ସେ ମନମିଶା ଅରୁଆ ତାଳମା ଏକାଠି ପଙ୍ଗତ ସେଉଁଥିରେ ଥିଲା କେକେନାଟି ଦାବାପୁରୁରାକମିଳନ ଏବେ ଏକାଠି ଅଛି ହେଲେ ସେମିତିକିଛି ସେଠାରେ ବିକିଏହେଲେବି ନାହିଁକାହିଁ ସେଠାରେ ଗାଆଁପରଗଣା ଗାଆଁ ମୋର ଗାଆଁ ହୋଇନାହିଁ ହୋଇନିତ ସହର ତଥାପି ଖୋଲୁଛି ସଦାସର୍ବଦା ଏଠି ପିଲାବେଳ ମୋର ଫେରିବକି ଆଉସେ ସୁଦିନ ଆଉସେ ଅତୀତସମସ୍ତ ପୁଣିଥରେ କରିବେବ ମାଟିମନସ୍ତେ ମନକୁ ବାରମ୍ବାର ।

ଅଭେଇ, ଯାଜପୁର ୯୭୫୮୭୧୫୭୨୮

ବଂଶୀବାଦକ

କଟକ

ଆଃ, ଏ କେଉଁ ମରଣ ମୋର ମାରିନେଲି ମୁଁ ବଂଶୀବାଦକ, ତୁମ ସହ ଅବୁଶ୍ୟରେ ଛଳକରି ନିଜ ଲୁହ ନିଜେ ପିଲଗଲି । ବଂଶୀରେ ଗ୍ରହଣ ଦେଲି ସେତେବେଳେ ବଂଶୀ ବି ନିର୍ବାକ , ଏରେ ଆସ , ତୁମର ଆସିବା ସହ ମୋ ଜୀବନ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଯୋଡ଼ିଲି । ଏ ବଂଶୀ ବି ହାତରେ ରହୁନି ଆଉ ଅରଥର ଠରେ ରହୁନି , ସେ ବୋଧେ ଜାଣିଲାଣି ମୁଁ ହଟିଆ ଯେତେବେଳୁ ଦୁଃଖର କାରଣ ମୋ ମୃତ୍ୟୁକୁ ମୋ ବଂଶୀରେ ସୁରଦେଇ ମୁଁ ତାକି ପାରିନି , ଯେ ହେତୁ ସେ ଜାଣି ଗଲାଣି ହେବ, ଏଠି ପୁଣି କା' କଳା ହରଣ । ମୁଁ କଣ ଜାଣିଥିଲି ଅତୀତକ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ ମାରିବା ମାତ୍ରକେ , ଏତେ ସ୍ୱାର୍ଥପର କିଏ ଅସଂପାଦନଂଶୀ ଆଉ ତୁମକୁ ବିସ୍ମରି ଅତୀତକ ମୋହ କାଟି ଫେରିବି କେଉଁ ମାୟାଲୋକେ , ଶିଉଳି ଲତାରେ ଶୋଇ ନିଜ ଭାଗ୍ୟ , ଶୋକକୁ ଆଦରି । ପାରିବତ ଭୁଲିଯିବ ଏଠି କେବେ ତୁମ ପାଇଁ ମୁଁ ବଂଶୀବାଦକ... ଅଶ୍ରୁ ଆଉ ଅବସୋସେ ସମର୍ପିଛି ପ୍ରିୟ ମୋର ପ୍ରଣୟ ସାଧକ ।

ନାମୋରଞ୍ଜନ, ଗଞ୍ଜାମ ମୋ: ୮୮୯୫୧୫୧୭୨୭

